

mere almindelig, efterhaanden som man ikke tog dette Hensyn til Fæsternes Arvinger, og derfor satte man denne Præmie for Salg til Fæsterne og deres Børn, en Præmie, som aldeles ikke kommer Godseierne tilgode, naar ikke disse 9 Gaarde alle ere folgte til Fæsterne eller deres Børn. Dette maa bemærkes, naar man vil affige en Dom over Loven af 19de Februar 1861. Jeg skal imidlertid ikke gaae videre ind paa den Lov; jeg erkjender, som sagt, at man har ventet sig mere Godt ud af den, end det har viist sig, at der er kommen. — Der er af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) og af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) gjort bestemte Subvendinger, deels imod den Fremstilling, som det ærede Medlem for Sors Amts 2den Valgkreds (Alberti) har givet, og deels imod den Fremstilling, som jeg har givet. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds brugte saa ganske overordentlig stærke og extraordinaire Udtryk imod den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem for Sors Amts 2den Valgkreds havde benyttet, at det gjorde det Indtryk paa mig, at det ærede Medlem følte, at hans Grunde vare saa svage, at de maatte styrkes ved ganske overordentlig stærke Udtryk, og det viste sig da ogsaa, da han kom med sine Grunde, at de virkelig kunde trænge til at forstærkes paa den Maade, som han forsøgte. Dersom man vilde forklare det Udtryk „Overeenskomst“ mellem Godseierne og den modstaaende Part saaledes, som om dermed skulde menes alle Landets Godseiere, saa er dette ganske vist ikke det Rette, men jeg antager ogsaa, at Ordene ere komne i en saadan Forbindelse, at der ved Godseierne maa forstaaes: de Godseiere, der sidde her i Rigsdagen, og at det er en Overeenskomst imellem disse Godseiere og de Mænd, der høre til den modsatte Side, som har været tilfaldet. Det er i alt Fald paa denne Maade, at jeg har gjort min Paastand gjældende; en videre Paastand kan man ikke gjøre, men denne kan man gjøre. Sagen er jo nemlig ganske klart den, at i Udvalget kom der en Godseier og foreslog, at bygge en Fæstefløjningslov paa et nyt Grundlag. Han var Forslagsstilleren, Ingen af de andre Med-

lemmer af Udvalget havde tænkt paa et saadant Grundlag, han bragte det frem og lod forstaae, at naar man gif ind paa det, vilde han og flere kunne gaae med, men kun paa Betingelse af, at Regjeringen vilde gaae med til denne Sag paa denne Maade. Der blev skrevet til Regjeringen, og der blev i denne Skrivelse sluttet med: „Vi imødesee Deres Excellences Erklæring, om Regjeringen vil modsætte sig et Forslag, udarbejdet efter disse Grundtræk, med Tilføiende, at det vilde være os kjær at conferere med Deres Excellence om Enkeltighederne“; men dertil svarede Hans Excellence paa Regjeringens Begne, at Regjeringen ikke vilde afgive nogen som helst Erklæring for Diebliffet. Nu er det dog klart, at dette var en Afvisning. Herfra var der spurgt, om Regjeringen vilde modsætte sig et Forslag udarbejdet efter disse Grundtræk, og dersom Regjeringen ikke ubetinget vilde modsætte sig ethvert som helst Forslag paa dette Grundlag, var der bedet, om Indenrigsministeren vilde hjælpe Udvalget med Enkeltighederne, for at Forslaget kunde blive overeensstemmende med Regjeringens Mening. Det ene Spørgsmaal falder jo bort paa Grund af Svaret paa det andet. Dette vilde man ikke indlade sig paa! Svaret blev afgivet den 23de Jan. 1856. Paa Grund af dette Svar vil det sees, at da der siden blev Tale om den motiverede Dagsorden, som jeg har nævnt, og som var bygget paa det Grundlag, som Tutein i Udvalget havde fremfat, stemte han selv imod, og hvorfor? Fordi han isorveien havde sagt: Dersom Regjeringen ikke vil gaae med, saa trækker jeg mig tilbage. Da Regjeringen altsaa ikke vilde gaae med, trak han sig tilbage. Det var Regjeringens Svar, som gjorde, at Tutein ikke gif med til, hvad der senere forelaa, nemlig denne Dagsorden. Altsaa er jeg berettiget til at sige, at Regjeringen ved Afvisningen af den Haand, der blev udstrakt fra begge Sider, har været den første Grund til, at den Overeenskomst, der ellers kunde have fundet Sted, bristede. Saa blev der Tale om en Dagsorden, hvori de Grundsetninger vare udtalte, som Tutein havde foreslaet under Forudsætning af, at Regjeringen vilde gaae med, men i denne Dagsorden er